

DUBA GYULA:

KÉRDÉSEZÉS

a (ZSEB) PARNASZÚSON

Csehszlovákiai magyar irodalmunkban azt mondják, kevés az őszinte szó, és ez megfertőzi, a bizonytalanság légkörével ködösíti el viszonyainkat. Ez — nyilvánvalóan — tovább nem tűrhető. Ezennel megnyitjuk az egyenes beszédre előkészítő tanfolyamunkat, és „Gyerekek, kezdet a szívre!” jelszóval megkérdőzünk néhány író-t, hogy nyilatkozzon egy író-társa jelleméről, képességéről, munkásságáról. (Zárójelben jegyezzük meg, hogy az írók nehezen álltak kötélnék, és szinte minden esetben először el kellett mondani a róluk szóló véleményeket, amíg a cél-nak megfelelő őszinte hangulatra gerjedtek.)

Ozsvald Árpádot megkérdeztük, hogy a jelenkori magyar irodalomból ki a példaképe. Krúdy Gyula, jelentette ki habozás nélkül. Irtón bírom benne azt a férfias álmodozást és derekas nosztalgiát, ahogy azt mondja: „Szinbád édesanyja, maga is füstös, kis töpörtyű – töpörtyűs pogácsát sütött, s Szinbád a meghatottságtól gyermekként sírva fakadt. Ó anyácska, hüppögte keményen...” Ilyenkor én is hüppögök. Szinbáddal jó barátok vagyunk, ő tanított hüppögni, és néha együtt ásunk az újfalusi Temetődombon mammutcsontokat, meg agyarakat. Szeretek múlt időben élni, az olyan finom...

SZIROTYÁK DEZSŐ RAJZAI

